

محرم امسال چه بگوییم ؟

بسم الله الرحمن الرحيم

السلام عليك يا ابا عبد الله و علي الارواح التي حلت بفنائك

۱. پیامبران: تجلی رحمت و هدایت الهی

یک پدیده بسیار زیبا و بسیار مهربان و بسیار امیدبخش، مقوله ارسال رسول توسط خداوند مهربان برای همه اقوام و انسان‌ها در طول تاریخ حیات بشر بوده است. مقوله نبوت نشان‌دهنده عظمت انسان و مهربانی عجیب خدا و نیاز انسان به هدایت‌های قدسی است. یعنی یک حادثه بسیار بسیار ویژه در حیات بشری.

و شاید اگر ما بشر را به حال خودش رها نکنیم، می‌بینیم که چطور زندگی خواهد کرد: چشم‌هایش را باز می‌کند، به این طرف و آن طرف نگاه می‌کند، چیزهایی را تجربه می‌کند، تخیلاتی می‌کند، هوس‌هایی دارد، تلاش‌هایی می‌کند و این‌ها روزگارش را این‌طوری سپری می‌کند. بشری که به طور عادی این‌طوری رفتار می‌کرد، در طول تاریخ حتماً همین‌طور بوده و می‌بوده.

اما یک اتفاق مهم در زندگی‌اش افتاده و آن این است که انسان‌هایی از طرف خداوند متعال برگزیده شده‌اند، به آن‌ها ارمغان‌های بزرگ معرفتی داده شده، هدیه‌های بزرگ معنوی گرفته‌اند و در حالی که در ارتباط با خدا بوده‌اند، وارد زندگی بشر شده‌اند و با بشر درباره یک حقیقت بزرگ به نام خدا و ماهیت شریف به نام انسان و موقعیت‌شان در این دنیا و عاقبت‌شان که آخرت هست صحبت می‌کرده‌اند و این حقایق عجیب و بزرگ را در اختیارشان می‌گذاشته‌اند.

۲. توجه به پیامبران در قرآن: ضرورتی الهی

توجه به پیامبران کار مستحبی نیست. گویا یک کار واجب شمرده می‌شود. ما توجه به پیامبران را در قرآن کریم که کتاب هدایت الهی است مشاهده می‌کنیم. جا به جا و پراصرار و با اشتها درباره پیامبران صحبت می‌کند. قرآن از میان تعداد بسیار زیاد پیامبران، موارد شاید محدود و معدودی هست که در قرآن از آن‌ها نام برده شده، ولی اصل خود این مسئله کاملاً محض است که قرآن به پیامبران توجه دارد و توجه می‌دهد.

قریب به بیست و هفت پیامبر نامشان در قرآن آمده و از آن‌ها مطالبی گفته شده. همان‌طور که می‌دانیم حضرت آدم در شمار این موارد است. داستان آفرینش آدم را بیان می‌کند، هبوط آدم را، مسائل زیادی درباره حضرت آدم گفته می‌شود، نوسانات روحی و هیجانات او بیان می‌شود. حضرت نوح، حضرت ادریس، صالح، ابراهیم خلیل الرحمن، حضرت لوط، اسماعیل، یسع، الیاس، یونس، اسحاق، یعقوب، یوسف، شعیب، حضرت موسی، هارون، داود، سلیمان، ایوب، زکریا، یحیی، حضرت اسماعیل ذبیح‌الله، حضرت عیسی و حضرت محمد (صلوات الله علیهم اجمعین).

طبعاً اگر این‌طور بگوییم که خود خدا هم از نام این‌ها و از حقیقت این‌ها خوشش می‌آید و وقتی می‌خواهد به ماها هدیه بدهد، چیزهایی را که دوست دارد به ما هدیه می‌دهد. داستان‌های متنوع و زیبایی از زندگی این‌ها بیان شده و اگر ما آهنگ قرآنی پیدا کنیم، ذهن‌مان طبعاً این را خواهد داشت که به پیامبران توجه می‌کنیم و توجه می‌دهیم.

قرآن مجاهدت‌های توحیدی آن‌ها را شرح داده، دلسوزی‌های آن‌ها برای برادرانشان را شرح داده. قرآن از پیامبران به عنوان برادر یاد کرده که «برادر این امت را برانگیختیم و به او گفتیم که برو و این امت را هدایت کن». یک عنایت مستمر و پیوسته به سرنوشت بشر، این‌طور ترسیم می‌شود که از همان ابتدا این عنایت بوده و پیوسته ادامه پیدا کرده. پیامبرانی بوده‌اند، اوصیایی داشته‌اند و بعد از اینکه فاصله‌هایی می‌افتاده، پیامبر بعدی، پیامبر بعدی و همین‌طور تا به نقطه ختمی کار می‌رسد.

۳. درس‌های پیامبران: چراغ راه زندگی

چیزی که قرآن ترسیم می‌کند و چیزی که ما متوجه می‌شویم این است که کار پیامبران عملاً پیش رفته، هر چند که سنگ‌اندازی‌های بسیاری توسط منحرفان صورت گرفته. اگر بشر به داستان پیامبران و فلسفه وجودی پیامبری و پیامبران و کاری که کرده‌اند توجه بکند، بی‌محبا و به صورت فطری انگار مهیا می‌شود که به کمک آن‌ها و به کمک خط آن‌ها و جریان آن‌ها بیاید. این همان چیزی است که قرآن مطالبه می‌کند. هم می‌آموزیم از پیامبران و هم در ما این استعداد و آمادگی ایجاد می‌شود.

این رویه را ما باید به آن تذکر بدهیم، به خصوص در مجالس بسیار مستعد حسینی باید به مردم گفته شود که این بخش را در زندگی‌تان برجسته کنید و احیا کنید و از قرآن بیاموزید.

از پیامبران چه می‌آموزیم؟

- از پیامبران عشق به خدا و زندگی شیرین با خدا داشتن را می‌آموزیم.
- از پیامبران می‌آموزیم که به نام مبارک خداوند متعال و برای خدا صاحب رسالت بشویم، نه انگیزه‌های معمولی بشری.
- از پیامبران می‌آموزیم که محتوای اصلاح اجتماعی را بندگی خدا بگذاریم.
- از پیامبران می‌آموزیم که پای همه نوع مصیبت و حتی درگیری‌های خونین با دشمنان خدا بایستیم.
- از پیامبران می‌آموزیم که با جهل مردم درگیر بشویم و خسته نشویم و با آن‌ها مدارا نکنیم.
- از پیامبران می‌آموزیم که در دل مردم باشیم و کاسه خودمان را از آن‌ها جدا نکنیم.
- از پیامبران می‌آموزیم که به مردم شخصیت بدهیم، با آن‌ها صحبت کنیم، صحبت را اصل قرار بدهیم.
- از پیامبران استقامت ورزیدن را می‌آموزیم؛ چقدر سختی می‌کشیدند، چقدر پایین و بالا داشتند در زندگی‌شان، ولی به کارشان ادامه می‌دادند.

۴. امام حسین (ع): ادامه‌دهنده راه پیامبران

آقا امام حسین (ع) هم از تبار این طائفه است و وسیع نبی خاتم (ص) است. یکی از اوصیای نبی خاتم است. شخصیتی که دل ما را معطوف به خودش کرده و آرزوی آرزوهای بزرگی را در زندگی ما کاشته. ما آرزوی وصل با او را داریم.

آقا امام حسین (ع) در واقع همین جریان پیامبری است که در آن مقطع تاریخ آن کار با عظمت را انجام داده و جلوی چشم ما گذاشته. لذا امیدواریم که ما با این درک عمیق و با این دورخیز بزرگ به کار آقا امام حسین (ع) نگاه کنیم و کار حسینی را این‌طوری درک کنیم. کاری که امروز هم ما معتقد هستیم منتخب ماست. یعنی ما خودمان را از تبار آقا امام حسین (ع) می‌دانیم. یعنی ما امروز خودمان را از تبار پیامبران می‌دانیم.

والسلام علیکم و رحمه الله و برکاته